

Arrest

nr. 162 435 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 20 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 9 augustus 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest nr. X van 13 november 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.5. Op 29 november 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 7 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 6 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 6 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. X van 30 mei 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.10. Op 5 maart 2015 verleende het parket van de procureur des Konings te Brugge een gunstig advies aangaande de verklaring van wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw S.V.

1.11. Op 11 maart 2015 leggen de verzoekende partij en mevrouw S.V. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.12. Op 12 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (Belg) als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw S.V.

1.13. Op 26 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar inkomsten legt de referentiepersoon loonfiches van Natrajacali NV voor de periode februari- april 2015 en attesten van het ACV (dienstencentrum Oostende-Stad) voor waaruit blijkt dat ze in diezelfde periode aanvullend werkloosheidsvergoedingen ontving.

Echter, uit het nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 30.04.2015.. Bijgevolg zijn deze gegevens niet langer actueel en kunnen ze niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Daarnaast verklaart de referentiepersoon dat ze sinds begin mei 2015 bij Flanders Backery is tewerkgesteld. Echter blijkt dat ook deze tewerkstelling beëindigd werd, nl op 31.07.2015. Daarenboven betrof het hier interimarbeid, dewelke niet in overweging genomen wordt gezien de onstabiele aard van dit soort tewerkstelling.

Er werden geen aanvullende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er inmiddels een nieuwe arbeids-overeenkomst werd afgesloten; onze dienst heeft dan ook geen zicht op de huidige tewerkstellingssituatie en het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"4.1.1.

De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd door de verwerende partij geweigerd op basis van het gegeven dat de referentiepersoon, mevrouw S.V. (...), niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ten bewijze van de inkomsten van mevrouw V. (...) werden door de verzoekende partij verschillende loonfiches van Natrajacali NV en attesten van het ACV voorgelegd. Ook werden de inkomsten uit de tewerkstelling bij Flanders Backery voorgelegd.

De verzoekende partij verwijst naar de inkomsten van mevrouw V. (...) en naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk

moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2 ° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3 ° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

4.1.2.

De referentiepersoon, de wettelijke partner van de verzoekende partij, is nog jong maar werkt reeds al haar hele leven.

In de vier jaar dat mevrouw V. (...) zich op arbeidsmarkt bevindt is het pas nu, recent dus, dat zij geen werk heeft.

Na haar tewerkstelling bij “Flanders Backery” heeft mevrouw V. (...) twee weken vakantie genomen en is onmiddellijk beginnen te solliciteren. De verzoekende partij en mevrouw V. (...) verwachten dat zij slechts heel beperkt een werkloosheidsvergoeding zal ontvangen.

Op dit moment heeft mevrouw V. (...) geen tewerkstelling, maar dit alleen omwille door omstandigheden onafhankelijk aan haar wil.

Tijdens de tewerkstelling bij de “Natrajacali NV” werd mevrouw V. (...) meermaals “thuis gelaten” omwille van de economische werkloosheid. Zo was er bij 1 maand werken ongeveer 10 dagen economische werkloosheid. De laatste drie maanden had mevrouw V. (...) ongeveer 18 dagen gewerkt. De rest was economische werkloosheid.

Omdat dit voor de verzoekende partij en mevrouw V. (...) zo niet verder kon is mevrouw V. (...) veranderd van job naar “Flanders Backery”. Dit werk viel echter niet goed mee. Mevrouw V. (...) kon zich niet aarden op deze tewerkstelling en heeft daarom er voor gekozen om na drie maanden tewerkstelling geen contract van onbepaalde duur aan te nemen.

Op dit moment is mevrouw V. (...) volop aan het solliciteren. Zij verwacht zeer snel terug aan het werk te kunnen en hoopt haar tewerkstelling te kunnen aanvatten begin oktober '15. Uiteraard zal zij terug moeten starten met interim – contracten (tijdelijke contracten) om dan terug een nieuw contract van onbepaalde duur te bekomen. In de sector waar mevrouw V. (...) in werk is dit de normale procedure.

Uit dit alles volgt dat de referentiepersoon uiterst werkwilgig is en vrij snel terug een contract van onbepaalde duur in haar handen zal krijgen.

Ten onrechte wordt dan ook geen rekening gehouden met de inkomsten van mevrouw V. (...). Het feit dat de referentiepersoon op heden geen vaste tewerkstelling bezit hoeft niet te betekenen dat er niet wordt voldaan aan de voorwaarden voor het bekomen van een gezinshereniging. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk letterlijk dat de werkloosheidsuitkering die mevrouw V. (...) tijdelijk ontvangt, mee in aanmerking dient te worden genomen ter beoordeling van de financiële middelen. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikel 40ter, eerste lid, derde streepje van de Vreemdelingenwet:

bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

3 ° (...) en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De verwerende partij houdt geen rekening met de concrete omstandigheden. Immers, mevrouw V. (...) doet er alles aan om haar tewerkstelling volledig te optimaliseren.

Bijgevolg had de verwerende partij de plicht om de loonfiches, de attesten van het ACV en de interim – arbeid bij “Flanders Backery” mee in aanmerking moeten nemen bij haar beoordeling.

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling als ook de inkomsten van de referentiepersoon dient te worden afgewezen als “niet stabiel noch regelmatig”. Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings – en de zorgvuldigheidsplicht.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelede op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot

gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van mevrouw V. (...).

Men kan bovendien niet negeren dat ook de verzoekende partij er alles aan doet om zich zo snel mogelijk te integreren. De verzoekende partij zelf is uitermate werkwilgig te noemen. Zo was de verzoekende partij reeds tewerkgesteld via Daoust te Oostende in de vissector aan de haven. Eenmaal de verzoekende partij een verblijfsvergunning toegestaan krijgt, kan hij onmiddellijk aan de slag. Ook met deze mogelijkheden had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

Rekening houdende met al deze gegevens blijkt duidelijk dat de bestaansmiddelen voldoende hoog zijn. De bestreden beslissing gaat er ten onrechte van uit dat mevrouw V. (...) niet zou aantonen over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' te beschikken. Artikel 40ter, eerste lid, derde streepje van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

4.1.3.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

De verzoekende partij en mevrouw V. (...) zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover mevrouw V. (...) op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in zijn behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: *"Il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public."*

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij *"het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren"*. Volgens de wettelijke bepalingen klopt dit hoegenaamd niet. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af...

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van de verwerende een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. X (stuk 4).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

4.1.4.

De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Enerzijds heeft mevrouw S.V. (...) op heden toereikende bestaansmiddelen. De bestaansmiddelen waarover de partner van de verzoekende partij beschikt zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Anderzijds kunnen de inspanningen de verzoekende partij zelf levert, niet genegeerd worden. De verzoekende partij wenst hierbij eveneens op te merken dat dat hij nog nooit een beroep heeft gedaan op de hulp van de Belgische overheid. Bovendien heeft hij geenszins de intentie dit in de toekomst te doen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen."

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag van 12 maart 2015 was, betreffende het aantonen van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen gestaafd door

- loonfiches van Natrajacali NV voor de periode februari-april 2015 en attesten van het ACV voor dezelfde periode (aanvullend werkloosheidsvergoedingen)

- verklaring dat er tewerkstelling is sinds begin mei 2015 bij Flanders Backery

3.1.8. De Raad wijst er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

Uit informatie van de verwerende partij dat zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon sedert 30 april 2015 niet meer tewerkgesteld is bij Natrajacali NV alsook dat op 31 juli 2015 de tewerkstelling bij Flanders Backery werd beëindigd. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

De verwerende partij kon dan ook op grond van voorgaande feitelijke vaststellingen en op grond van het gegeven dat geen aanvullende documenten werden voorgelegd, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, besluiten dat zij geen zicht heeft op de tewerkstellingssituatie en het netto-inkomen van de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet kan geoordeeld worden of de Belgische onderdaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon jong is en al haar hele leven werkt, dat in de vier jaar dat de referentiepersoon op de arbeidsmarkt is, zij nu pas, recent, geen werk heeft, dat na de tewerkstelling bij Flanders Backery de referentiepersoon twee weken vakantie nam en opnieuw begon te solliciteren, dat zij verwacht dat de referentiepersoon slechts beperkt een werkloosheidsvergoeding zal krijgen, dat op dit moment de referentiepersoon geen tewerkstelling heeft doch slechts omwille van omstandigheden onafhankelijk van haar wil. De verzoekende partij licht toe dat de referentiepersoon tijdens de tewerkstelling bij Natrajacali NV meermaals werd thuisgelaten omwille van economische werkloosheid, dat dit voor hen zo niet verder kon en de referentiepersoon veranderd is van job naar Flanders Backery, dat dit werk echter niet goed meeviel, dat de referentiepersoon niet

kon aarden op deze tewerkstelling en daarom ervoor gekozen heeft om na drie maanden tewerkstelling geen contract van onbepaalde duur aan te nemen.

Voorgaand betoog van de verzoekende partij die een uiteenzetting vormt van haar arbeidsverleden en van de redenen dat zij van werk veranderde en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen werk had, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing noch aan de conclusie van de verwerende partij dat zij geen zicht heeft op de tewerkstellingssituatie en het netto-inkomen van de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet kan geoordeeld worden of de Belgische onderdaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het verkrijgen van een werkloosheidsvergoeding na het recent zonder werk vallen door de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat ook dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van de bestreden beslissing en de voormelde conclusie, daar de verzoekende partij geen bewijzen van het ontvangen van een werkloosheidsvergoeding na 31 juli 2015 door de referentiepersoon heeft bijgebracht. Gelet op het niet voorleggen van voornoemde bewijzen, toont de verzoekende partij niet aan dat de conclusie dat de verwerende partij geen zicht heeft op de tewerkstellingssituatie en het netto-inkomen van de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet correct of kennelijk onredelijk is.

3.1.10. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de referentiepersoon op dit ogenblik volop aan het solliciteren is, dat verwacht wordt dat zij zeer snel terug aan het werk kan en gehoopt wordt dat haar tewerkstelling kan hervat worden in oktober 2015, dat de referentiepersoon uiteraard zal moeten starten met interim-contracten om dan terug een contract van onbepaalde duur te bekomen, dat in haar sector dit de normale procedure is, dat uit dit alles volgt dat de referentiepersoon uiterst werkwilgig is en vrij snel terug een contract van onbepaalde duur zal krijgen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, en de verzoekende partij ook niet aantoon, dat zij stukken heeft overgemaakt als bewijs van het solliciteren door de referentiepersoon na 31 juli 2015 of als bewijs van een mogelijke tewerkstelling vanaf oktober 2015, zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.11. Waar de verzoekende partij stelt dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon, dat immers het feit dat voormelde persoon op heden geen vaste tewerkstelling heeft niet hoeft te betekenen dat er niet kan worden voldaan aan de voorwaarden voor het bekomen van een gezinshereniging, dat immers artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon tijdelijk ontvangt mee in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van de financiële middelen, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden, dat de referentiepersoon er immers alles aan doet om haar tewerkstelling volledig te optimaliseren, dat de verwerende partij bijgevolg de plicht had om de loonfiches, de attesten van het ACV en de interim-arbeid bij Flanders Backery mee in aanmerking te nemen, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij naliel stukken over te maken als bewijs van het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering of van haar inspanningen om een nieuwe tewerkstelling te vinden, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Gezien op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel bewijzen met betrekking tot een tewerkstelling in Natrajacali NV en in Flanders Backery voorlagen en uit informatie waarover de verwerende partij kon beschikken bleek dat beide tewerkstellingen werden beëindigd, en gezien de verzoekende partij geen verdere bewijzen van tewerkstelling of het ontvangen van een werkloosheidsuitkering en het zoeken naar werk voorlegde na 31 juli 2015 - wat door de verzoekende partij niet wordt betwist -, kon de verwerende partij op correcte en kennelijk redelijke wijze vaststellen dat geen aanvullende documenten werden voorgelegd en zij dan ook geen zicht heeft op de huidige tewerkstellingssituatie en het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.1.12. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij zelf een verder onderzoek diende te verrichten en verdere navraag diende te doen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte die de tewerkstellingssituatie en het inkomen van de referentiepersoon verduidelijken na 31 juli 2015.

De Raad wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat zij geen zicht heeft op de huidige tewerkstellingssituatie en het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 12 maart 2015 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 11 september 2015 zal uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden teneinde haar de beslissing inzake de voorliggende aanvraag te betekenen. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na 31 juli 2015 niet langer actueel waren.

Uit de door de verzoekende partij aan het bestuur voorgelegde bewijzen in het kader van haar aanvraag van 12 maart 2015 kan geenszins afgeleid worden, gelet op de informatie waarover de verwerende partij beschikt en die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet meer over een tewerkstelling beschikt na 31 juli 2015, wat na 31 juli 2015 de tewerkstellingssituatie of inkomen van de referentiepersoon is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.1.13. Voor zover de verzoekende partij meent dat de verwerende partij recente gegevens diende op te vragen in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, doch dat niet blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid inlichtingen te vragen, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet wordt in punt 3.1.15.

3.1.14. In zoverre de verzoekende partij meent dat de individuele omstandigheden in rekening moeten gebracht worden bij de beoordeling van de aanvraag verwijzend naar artikel 7, 1, c) *iuncto* artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG en meent dat dit *in casu* niet gebeurd is alsook in dit kader verwijst naar het feit dat de referentiepersoon een wil tot werken heeft en het feit dat zij er zelf alles aan doet om te integreren, zelf uitermate werkwilgig te noemen is, dat zij reeds tewerkgesteld was in de vissector en zij, eenmaal een verblijfsvergunning toegekend, onmiddellijk aan de slag kan, dat de verwerende partij de plicht had met deze mogelijkheid rekening te houden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en de artikelen 7 en 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

In zoverre de verzoekende partij met het verwijzen naar de individuele omstandigheden en de stelling dat de verwerende partij zich niet mag beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen, een schending van een van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen zou willen aantonen, merkt de Raad in dit verband evenwel op dat het de verzoekende partij zelf is die een aanvraag richtte tot het bestuur dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de verwerende partij in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden er zich niet toe kon beperken de hierin vervatte wettelijke voorwaarden te toetsen. De verzoekende partij was hierbij ook in de mogelijkheid om alle gegevens en/of stukken voor te leggen die haar situatie kenmerken. Het gegeven dat de referentiepersoon een wil tot werken heeft en het feit dat zij er zelf alles aan doet om te integreren, zelf uitermate werkwilgig te noemen is, dat zij reeds tewerkgesteld was in de vissector en zij, eenmaal een verblijfsvergunning toegekend, onmiddellijk aan de slag kan, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat een van de wettelijke voorwaarden opdat de verzoekende partij op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg niet is vervuld en vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

3.1.15. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanvullende documenten heeft voorgelegd waardoor zij geen zicht heeft op de huidige tewerkstelling en het huidige inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bewijzen voorbracht van een tewerkstelling bij Natrajacali NV en Flanders Backery en dat uit stukken uit het administratief dossier blijkt dat beide tewerkstellingen beëindigd werden ten laatste op 31 juli 2015. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog stukken bijbracht die haar tewerkstellingssituatie en haar inkomenssituatie van na 31 juli 2015 verduidelijken.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien geen bewijzen van een ‘huidig’ inkomen worden voorgelegd dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op. Gelet op deze vaststelling diende de

verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend te contacteren om haar specifieke behoeften op te vragen of te horen.

De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij licht ook niet toe, op grond van welke wetsbepaling of welk rechtsbeginsel de verwerende partij ertoe gehouden was te motiveren waarom een onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet opdringt. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gemotiveerd dat op grond van de voorliggende gegevens niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiel, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

3.1.16. Het gegeven dat de verzoekende partij oordeelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij dient immers het bewijs te leveren van de bestaansmiddelen zoals vereist door de wetgever. Het volstaat hierbij niet het bewijs te leveren dat de verzoekende partij niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel.

3.1.17. In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de referentiepersoon heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beperkt zij zich tot loutere beweringen. De Raad herhaalt dat het feit dat de verzoekende partij meent dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen, geen afbreuk doet aan de correcte vaststellingen en het besluit van de verwerende partij dat de verzoekende partij geen aanvullende documenten neerlegde zodat zij geen zicht heeft op de huidige tewerkstellingssituatie en het huidig inkomen zodoende niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.1.18. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.19. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.20. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*het beginsel van behoorlijk*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.1.21. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“4.3.1.

Zoals uit de feitelijke gegevens blijkt hebben de verzoekende partij en mevrouw S.V. (...) elkaar gevonden. De verzoekende partij en mevrouw S.V. (...) zijn één van de koppels die kunnen beschouwd worden als een koppel voor het leven. Hun relatie werd bezegeld door hun wettelijke samenwoning op 11 maart 2015 (stuk 3).

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 26 augustus 2015 zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. Er wordt immers voorbij gegaan aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De verzoekende partij heeft een duurzame relatie met mevrouw S.V. (...). Bijgevolg zijn er nauwe banden met België, nu mevrouw V. (...) over de Belgische nationaliteit beschikt. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien, het recht op eerbieding van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn partner, mevrouw S.V. (...), wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een ‘normaal’ koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats “de gezinshereniging” als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en

eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen met zijn partner, zijn toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

4.2.2.

De verzoekende partij en zijn partner, mevrouw S.V. (...), wensen hier in België een normaal gezinsleven te leiden.

Gelet op het feit dat mevrouw S.V. (...) over de Belgische nationaliteit beschikt, kan geenszins verwacht worden dat zij meegaat naar Guinee teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en mevrouw S.V. (...) is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Guinee uit te oefenen.

Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij of mevrouw S.V. (...) een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)"

3.2.2. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat voormelde beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat inzake immigratie de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om op basis van actuele documenten een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zodoende staat er voor de verzoekende partij nog een wettelijke mogelijkheid open ter bescherming van het recht op haar gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, die – het weze herhaald – geen verwijderingsmaatregel inhoudt, ertoe gehouden was een belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de Staat gemachtigd is om de voorwaarden van het recht op verblijf vast te leggen en wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke vaststellingen of op grond van een incorrecte of kennelijk onredelijke beoordeling heeft vastgesteld dat niet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te verkrijgen is voldaan. De verzoekende partij toont niet aan dat de werkmethode van de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht schendt.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en dat uit deze verdragsbepaling geen recht op verblijf voor de verzoekende partij kan worden afgeleid, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden.

3.2.3. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

3.2.4. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.5. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER